

Arrest

nr. 87 441 van 12 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X bijgestaan door zijn voogd X, die verklaren van Afghaanse en Belgische nationaliteit te zijn, op 15 juni 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 15 mei 2012 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) en van 16 mei 2010 houdende het bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 18 januari 2011 een asielaanvraag in als niet-begeleide minderjarige. Zij verklaarde via Griekenland en Italië de Europese Unie te zijn binnen gekomen.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken via het Eurodac-systeem blijkt dat verzoekende partij haar vingerafdrukken in Italië werden genomen op 16 december 2011 te Bari. Verzoekende partij beweert dat de vingerdrukafname in Italië niet gebeurde in het kader van een asielaanvraag.

Op 12 april 2012 werd dhr. F.H. aangesteld als voogd.

Op 23 april 2012 werd de verzoekende partij door de gemachtigde van de staatssecretaris gehoord in het kader van haar motieven die ten grondslag liggen van haar asielaanvraag.

Op 24 april 2012 werd aan de Italiaanse autoriteiten gevraagd om de verzoekende partij terug te nemen in toepassing van artikel 16, § 1, c van Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Pb.L. 25 februari 2003, afl. 50) (hierna: Dublin-II-Verordening).

Aangezien de Italiaanse overheden niet hebben geantwoord binnen de termijn van artikel 20 van de Dublin-II-Verordening, werd hen op 15 mei 2012 op basis van een stilzwijgend akkoord ("tacit agreement") meegedeeld dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij.

Op 15 mei 2012 heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris t.a.v. de verzoekende partij een beslissing genomen tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) alsook een bevel tot terugbrenging, gedateerd 16 mei 2012 (bijlage 38).

Dit zijn motieven van de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, op 16 mei 2012 ter kennis gebracht aan de verzoekende partij:

"aan de genaamde / aan de persoon die verklaart te heten [A.A.] geboren te [...] , op (in) [...] van nationaliteit / van nationaliteit te zijn : Afghanistan die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene verklaarde dat hij op 17.01.2012 is aangekomen in België. Op 18.01.2012 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde bij zijn inschrijving dat hij 16 jaar oud was en geboren is in [...] en over het Afghaanse staatsburgerschap beschikt. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag van 18.01.2012 opgegeven leeftijd minderjarig zou zijn, werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie liet de DVZ op 18.01.2012 per fax weten betrokkene onder haar hoede te nemen en op 12.04.2012 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie toegewezen aan een voogd. De DVZ werd hiervan op 12.04.2012 per fax van op de hoogte gebracht.

Uit het Eurodacverslag van 18.01.2012 blijkt dat er voor betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken een asielaanvraag in Italië werd geregistreerd. Op 15.05.2012 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 20 §1c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 20 1 b van de Dublin-II-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 24.04.2012 op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 23.04.2012 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde verder dat er in Griekenland en Italië wel vingerafdrukken werden genomen. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 23.04.2012 dat hij in september 2011 per auto vanuit Afghanistan vertrok richting Pakistan. Vanuit Pakistan zou hij te voet en per auto doorgereisd zijn naar Iran. In Iran zou hij gedurende 35 dagen verbleven hebben alvorens te voet en per mini-bus naar Turkije te reizen. In Turkije zou hij vervolgens 20 dagen verbleven hebben alvorens te voet en per boot naar Griekenland te reizen. Daar zou hij gedurende ongeveer twee maanden verbleven hebben bij de smokkelaar wachtend op een karts om door te reizen. Uiteindelijk zou betrokkene per boot vanuit Griekenland naar Italië gereisd zijn. Betrokkene verklaarde dat hij vanuit Italië per trein verder reisde naar België waar hij op 17.01.2012 zou zijn aangekomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Op basis van het Eurodacverslag van 18.01.2012 waaruit blijkt dat er op basis van betrokkenes vingerafdrukken een asielaanvraag werd geregistreerd in Italië, werd er met de toepassing van art. 6 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 waarbij de behandeling van het asielverzoek bij ontstentenis van gezinsleden, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art 2.i van de Dublin-II-Verordening, berust bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend, voor betrokkene op 24.04.2012 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-

Verordening aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. Op 15.05.2012 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 20 §1c van de Dublin-II-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 20 §1b van de Dublin-II-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 24.04.2012 op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt.

Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat zijn vingerafdrukken in Griekenland en Italië zijn genomen maar dat hij er geen asiel aanvraag (DVZ, vraag 13 & 14) dient te worden opgemerkt dat uit het Eurodacverslag van 18.01.2012 blijkt dat er op basis van de vingerafdrukken van betrokkene een asielaanvraag werd geregistreerd in Italië. Daar waar betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken genomen werden in Italië en Griekenland maar dat hij er geen interview aflegde (DVZ, vraag 14), dient te worden opgemerkt de Italiaanse autoriteiten er geen enkel belang bij hebben om op basis van de vingerafdrukken van betrokkene een asielaanvraag te registreren indien betrokkene geen asiel zou hebben aangevraagd of zijn intentie tot het verkrijgen van bescherming niet kenbaar zou hebben gemaakt. Het feit dat betrokkene geen interview heeft afgelegd, wijzigt daar niets aan. Het is immers niet omdat men op een bepaald moment op een bepaalde plaats asiel vraag of een asielaanvraag laat registreren dat hieruit automatisch volgt dat men dan ook op hetzelfde moment een interview dient af te leggen.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/1831EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene brengt geen dergelijke elementen aan.. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekend echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij geen dergelijke redenen heeft (DVZ, vraag 21). Er zijn in het administratief dossier van betrokkene of in zijn verklaringen dan ook geen redenen aanwezig met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen dat hij geen redenen heeft om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de

behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten (DVZ, vraag 21), kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar Afghanistan of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan of het land waar hij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy — Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Betrokkene verklaarde met betrekking tot familieleden dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Op basis van de bovenstaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Tijdens zijn Dublin-gehoor door de DVZ op 23.04.2012 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit zo door zijn oom was afgesproken met de smokkelaar (DVZ, vraag 19).. Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook ander geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 23.03.2012 dat hij nierstenen zou hebben (DVZ, vraag 20). In het administratief dossier van betrokkene is echter geen enkel medisch attest aanwezig dat deze verklaring staat. Met betrekking tot deze verklaringen dient bovendien te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Italië indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn derhalve in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een regel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De motieven van het bevel tot terugbrenging dat op 16 mei ter kennis werd gebracht, luiden als volgt:

“BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (1)

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, wordt aan

*Mijnheer [H.F.]
geboren te [...], op [...] (2),
van nationaliteit: BELG
verblijvende te [...]*

bevel gegeven

*de genaamde [A.A.]
geboren te op [...]
van nationaliteit: Afghanistan,
verblijvende te [...]*

binnen dertig (30) dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL :

Artikel 7, eerste lid, 1° wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Betrokkene is niet toegelaten tot verblijf aangezien de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene op basis van art.6, art. 16.1.c, art. 20 § 1b en art. 20 §1c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 tengevolge van de Tacit-Agreement die aan hen werd overgemaakt op 15.05.2012 aangezien zij de antwoordtermijn vervat in art. 20 §1b van de Dublin-II-Verordening zonder reactie hebben laten verstrijken na het verzoek tot terugname dat hen op 24.04.2012 op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt zoals uitgebreid en gedetailleerd werd uiteengezet in de beslissing bijlage 26quater voor betrokkene van 15.05.2012 die op 16.05.2012 aan zijn voogd, mijnheer [H.F.], werd betekend....”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsmede de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van artikel 6 van de Dublin-II-Verordening, een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Dit tweede middel wordt door de verzoekende partij als volgt, onderbouwd:

“4.2.1. Overwegende dat de bestreden beslissing dd. 15/05/2012 melding maakt van het feit dat de verzoeker het verblijf geweigerd wordt met bevel om het land te verlaten (bijlage 26quater).

4.2.2. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat België niet verantwoordelijk zou zijn voor de asielaanvraag van de verzoeker, maar dat Italië hiervoor verantwoordelijk zou zijn.

Dat de Belgische overheid zich baseert op een tacit agreement, namelijk het feit dat Italië niet binnen de vooropgestelde periode heeft geantwoord op de vraag tot overname die door de Belgische autoriteiten gericht waren aan de Italiaanse autoriteiten.

Dat deze beslissing het voorwerp uitmaakt van een bijlage 26quater opgesteld op datum van 15/05/2012.

Dat verzoeker deze beslissing via voorliggend annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvecht.

4.2.3. Dat de verzoeker gegronde redenen heeft om zich te verzetten tegen de overdracht.

Allereerst heeft Italië NOOIT formeel geantwoord dat het akkoord was om verzoeker, die minderjarig is/ op diens grondgebied te aanvaarden ;

Ten tweede heeft Italië NOOIT de uitdrukkelijke garantie geboden dat verzoeker asiel kan aanvragen op Italiaans territorium, terwijl verzoeker wel reeds asiel aanvraag in België;

Ten derde is er NOOIT een uitdrukkelijke Individuele garantie geboden vanwege de Italiaanse autoriteiten dat als verzoeker de asielprocedure zou kunnen doorlopen in Italië, hij gedurende deze procedure toegang heeft tot een advocaat, hij recht heeft op huisvesting, hij zicht heeft op een ordelijk verloop van de procedure,...;

Meer nog er is geen enkele garantie geboden dat verzoeker als minderjarige een voogd toegewezen krijgt.

Er wordt in de bestreden beslissing zelfs geen aandacht geboden aan deze omstandigheid wat evident als een ernstige tekortkoming mag beschouwd worden omdat het belang van het kind de eerste overweging dient te vormen van een bestuursbeslissing,

In deze is dit belang nooit onderzocht geworden.

Het feit dat het element van de voogdij niet onderzocht is geworden, toont

4.2.4. Dat de verzoeker formeel is dat hij nooit een asielaanvraag heeft ingediend in Italië,

4.2.4.1.

Dat de Dublin 11-verordening in het artikel 5 de criteria vastlegt teneinde vast te stellen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, alsmede de rangorde waarin deze criteria dienen te worden aangewend, te weten de volgorde waarmee zij in de tekst voorkomen.

Dat het artikel 6 van de Dublin II-verordening stelt dat indien verzoeker minderjarig is, de verantwoordelijkheid berust bij het land waar hij zijn asielverzoek ingediend heeft.

4.2A.2.

Dat de verzoeker formeel is dat hij geen bewust asielverzoek in Italië ingediend heeft. Dat België ook niet aantoonde dat dit wel degelijk het geval is.

4.2.4.2.

Dat de verzoeker daarentegen wel bewust asiel aanvraag in België en er dus in hoofde van België kan besloten worden tot de verantwoordelijkheid van het behandelen van de asielaanvraag conform art. 6 van de Dublin II-verordening.

Dat dit artikel als volgt opgesteld is :

"Artikel 6

Indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij de lidstaat waar een lid van zijn gezin zich wettig ophoudt, voorzover dit in het belang van de minderjarige is.

Bij ontstentenis van gezinsleden berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend"

4.2.4.3.

Dat het evident niet kan dat via een stilzwijgende toestemming en zonder dat er aangetoond is dat de verzoeker als minderjarige in Italië expliciet asiel aanvraag, de eigen verantwoordelijkheid van België in deze conform art. 6 van de Dublin II-verordening totaal genegeerd wordt.

4.2.4.4.

Dat zelfs als zou er een conflict zijn tussen 2 landen waarin de verzoeker asiel aanvraag zijnde Italië - quod non - en België, het evident logisch is dat de belangen van het kind als eerste overweging worden genomen en België als verantwoordelijke Lidstaat wordt gehouden te meer de verzoeker hier over een voogd beschikt en niet door de Dienst Vreemdelingenzaken geverifieerd en gemotiveerd is of de verzoeker als minderjarige in Italië over een voogd beschikt.

Dat dit evident een manifeste motiveringsfout betekent.

4.2.4.5.

Dat er in casu inderdaad geen enkele individuele uitdrukkelijke garantie werd gegeven door de Italiaanse overheid dat zij de asielaanvraag van de minderjarige verzoeker effectief zal behandelen na de overdracht en dat hij als niet-begeleide minderjarige zal beschikken over een voogd.

In het kader van het respect voor de zorgvuldigheidsplicht was het ten eerste aangewezen indien garanties zouden worden verkregen van Italië dat de asielaanvraag van de minderjarige verzoeker na de overdracht effectief zal worden behandeld en dat de verzoeker als minderjarige gerechtigd is op de toewijzing van een voogd en beroep kan doen op de beschermingsbepalingen ten gunste van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen.

4.2.5.

Dat voor zover er geen enkele uitdrukkelijke, individuele garantie geboden werd door de Italiaanse overheid de Belgische overheid onzorgvuldig handelt door alsnog de verzoeker te trachten van het grondgebied te verwijderen en de verzoeker over te dragen aan de Italiaanse autoriteiten zonder dat enige zekerheid bestaat omtrent verzoeker situatie in Italië.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken door alzo te handelen de verzoeker onderwerpt aan een vernederende behandeling. Dat aldus minstens art. 3 E.V.R.M, geschonden is."

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij op dit tweede middel als volgt:

"De verzoekende partij stelt dat er geen garantie bestaat dat hij in Italië toegang zou krijgen tot een advocaat, toegewezen zou worden aan een voogd, recht zou hebben op huisvesting.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat Italië een volwaardig lid van de Europese Unie is en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen zou genieten in Italië dan in België.

Bovendien, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiele motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt.

De verzoekende partij beperkt zich immers tot de loutere bewering dat hij in Italië geen asiel heeft aangevraagd. Deze bewering vindt geen steun in het administratief dossier, waaruit blijkt dat de Italiaanse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van het asielverzoek van de verzoekende partij. De bestreden beslissingen zijn zowel uitdrukkelijk als materieel gemotiveerd en steunen op een correcte feitenvinding.

Artikel 6 van de Dublin II-Verordening wordt gerespecteerd doordat de asielaanvraag door de Italiaanse autoriteiten zal worden behandeld, aangezien een eerste asielaanvraag van de verzoekende partij in Italië werd geregistreerd.

De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze artikel 3 EVRM geschonden zou zijn door de bestreden beslissing, aangezien hij teruggenomen wordt door de Italiaanse autoriteiten.

Het middel is ongegrond."

2.3.1. Artikel 2.3 van Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, luidt als volgt:

"3. Door middel van het referentienummer overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder d), van de Eurodacverordening moeten de gegevens ondubbelzinnig aan een persoon en aan de lidstaat die de gegevens toezendt kunnen worden gekoppeld. Voorts moet uit dat nummer kunnen worden opgemaakt of het gaat om een asielzoeker, dan wel om een persoon als bedoeld in artikel 8 of artikel 11 van de Eurodacverordening.

Het referentienummer begint met de kenletter(s) waarmee de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden overeenkomstig de in bijlage 1 vermelde norm wordt aangeduid. Na de kenletter(s) volgt de identificatie van de personencategorie. Gegevens van asielzoekers worden aangeduid met "1", van personen als bedoeld in artikel 8 van de Eurodac-verordening met "2" en van personen als bedoeld in artikel 11 van de Eurodac-verordening met "3". De centrale eenheid stelt de nodige technische procedures voor de lidstaten op, zodat de centrale eenheid ondubbelzinnige gegevens ontvangt."

In het administratief dossier bevindt zich een document "Hit Eurodac" van 18 januari 2012 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij genomen in België overeenstemmen met de vingerafdrukken van "IT1BA00SDH" genomen in Italië te Bari op 16 december 2011. De Raad stelt vast dat na de kenletters van Italië, het cijfer "1" volgt als identificatie van de personencategorie. Aangezien dit cijfer "1" wijst op een asielzoeker volgt hieruit dat de verzoekende partij een asielaanvraag heeft ingediend in Italië op 16 december 2011. De loutere bewering van de verzoekende partij dat zij geen asiel heeft aangevraagd in Italië kan niet leiden tot de negatie van de vaststelling dat alleszins wat betreft de verzoekende partij blijkt dat zij asiel heeft aangevraagd in Italië.

2.3.2. Gelet op artikel 5, § 2 van de huidig van kracht zijnde Dublin-II-Verordening – dat bepaalt dat de lidstaat welke met toepassing van de criteria vervat in deze verordening verantwoordelijk is, wordt vastgesteld op grond van de situatie op het tijdstip waarop de asielzoeker zijn verzoek voor de eerste maal bij een lidstaat indient – en op artikel 6, § 2 van deze verordening – dat voorziet dat bij ontstentenis van gezinsleden de verantwoordelijkheid berust bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend – dient aldus te worden aangenomen dat verwerende partij op correcte wijze heeft vastgesteld dat de Italiaanse autoriteiten op grond van de in de Dublin-II-Verordening vooropgestelde criteria verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij.

2.4. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.5. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Samenhangend met de materiële motiveringsplicht, legt het zorgvuldigheidsbeginsel de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De betrokken overheid dient zich op afdoende wijze te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

De Raad verwijst naar vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM waarin wordt gesteld dat een gevreesde behandeling een minimum niveau van hardheid moet bereiken vooraleer het valt onder de werkingssfeer van artikel 3 van het EVRM (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr.

30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). Hoewel alle voornoemde behandelingen en bestraffingen in artikel 3 van het EVRM op gelijke voet zijn verboden, ligt het minimumniveau van hardheid dat t.a.v. foltering wordt vereist hoger dan t.a.v. vernederende behandeling. Dit onderscheid vloeit voornamelijk voort uit een verschil in de intensiteit van het veroorzaakte leed. Om een behandeling als foltering te kwalificeren is daarbij het element van opzettelijkheid vereist (EHRM 28 juli 1999, nr. 25803/94, Selmouni v. Frankrijk, par. 97-100). Om een behandeling als onmenselijke of vernederende behandeling te kwalificeren, kan opzettelijkheid een relevante factor zijn maar geen factor die op afdoende wijze een vaststelling van schending van artikel 3 van het EVRM uitsluit (vaste rechtspraak: EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau van hardheid is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, morele integriteit en menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

Een slechte behandeling die het minimum niveau van hardheid bereikt, zoals vereist onder artikel 3 van het EVRM, kan worden toegebracht door opzettelijke daden van overheidsactoren en niet-overheidsactoren alsook het gevolg zijn van nalatigheid door overheidsactoren en niet-overheidsactoren (zie EHRM 27 mei 2008, nr. 26565, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 43; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 281).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantooit van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.7. De verzoekende partij voert aan dat de verwerende partij minstens tekort geschoten is in de materiële motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht door bij het nemen van de bestreden beslissing niet voldoende rekening te houden met de specifieke situatie van de verzoekende partij als niet-begeleide minderjarige asielzoeker in Italië. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij geen garanties te hebben verkregen van Italië dat de verzoekende partij als minderjarige recht zal hebben op de toewijzing van een voogd en beroep zal kunnen doen op de beschermingsbepalingen ten gunste van niet-begeleide minderjarige asielzoekers. De verzoekende partij meent dat ze daardoor een reëel risico loopt op blootstelling aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

2.8. Zoals hierboven reeds vermeld dient bij het onderzoek naar het beweerde risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in het land van bestemming, rekening te worden gehouden met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er twijfels werden geuit over de ingeroepen minderjarigheid van de verzoekende partij, niettemin werd er geen leeftijdstest (botscan) afgenomen bij de verzoekende partij. Uit het feit dat de verzoekende partij onder voogdij werd geplaatst door de Dienst Voogdij van de FOD en bij gebrek aan tegenbewijs, dient de ingeroepen minderjarigheid van de verzoekende partij voor waar te worden aangenomen.

2.9. De Raad wijst er op dat niet-begeleide minderjarige asielzoekers in EU regelgeving worden aangemerkt als een kwetsbare groep van personen met bijzondere behoeften (artikel 17 Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers en overweging nr. 14, preambule Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingstatus).

De Raad wijst op de specifieke verplichtingen van Italië met betrekking tot de opvang van niet-begeleide minderjarige asielzoekers onder artikel 19 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers (Pb.L. 6 februari 2003, afl. 31), enerzijds, alsook met betrekking tot het verstrekken van specifieke waarborgen voor niet-begeleide minderjarige asielzoekers onder artikel 17 van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingstatus (Pb.L. 13 december 2005, afl. 236), anderzijds.

Het terugsturen van een persoon naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomingen aan deze verplichtingen worden vastgesteld, kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie *mutatis mutandis* EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland) en artikel 4 van het Handvest Grondrechten Europese Unie, ook al heeft dit plaats in het kader van een overname onder de Dublin-II-Verordening (zie HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10, N.S. v. Secretary of State for the Home Department, par. 80 t/m 94). In die zin mogen Lidstaten bij toepassing van de Dublin-II-Verordening niet uitgaan van een onweerlegbaar vermoeden dat asielzoekers bij terugname of overname door een andere Lidstaat op een wijze zullen worden behandeld die de grondrechten eerbiedigt.

2.10. De Raad merkt op dat de verwerende partij in haar bestreden beslissing op omstandige wijze de verschillende internationale verplichtingen van Italië en de algemene situatie in Italië t.a.v. asielzoekers die onder de Dublin-II-Verordening terug worden genomen, bespreekt.

Noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij echter een concrete beoordeling heeft gemaakt van de specifieke individuele situatie van de verzoekende partij die tot een kwetsbare groep behoort, met name de groep van niet-begeleide minderjarige asielzoekers.

Er bestaan niettemin ernstige aanwijzingen dat er zich in de praktijk, omwille van een gebrek aan capaciteit bij de Italiaanse overheden, problemen kunnen stellen inzake de opvang van niet-begeleide minderjarige asielzoekers alsook met betrekking tot de waarborgen voor niet-begeleide minderjarige asielzoekers tijdens de asielprocedure.

De verwerende partij voert terecht aan dat de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten niet volledig vergelijkbaar is met deze van vele andere asielzoekers. In het rapport van The Norwegian Organization for Asylum Seekers (NOAS) "The Italian approach to asylum: System and core problems" (april 2011) wordt uiteengezet dat asielzoekers die terugkeren naar Italië nadat zij een asielaanvraag indienden, maar waarvan nog geen interview werd afgenomen en waar nog geen beslissing werd genomen, meestal toegang krijgen tot de asielprocedure en bijgestaan worden door een aantal organisaties, aangeduid door de Italiaanse overheden, die actief zijn op de luchthavens om zich in verbinding te stellen met de bevoegde dienst en om hen te ondersteunen bij het vinden van de opvang. Op de luchthaven Fiumicino te Rome krijgen overgenomen asielzoekers opvang voor maximum twee weken tot een plaats vrijkomt in het SPRAR systeem. Is er geen plaats in dit systeem beschikbaar dan kunnen ze meestal toch blijven, zelfs voor verschillende maanden. Kwetsbare groepen hebben volgens het NOAS verslag voorrang (p. 23).

Uit rapporten, waarvan een kopie in bijlage werd toegevoegd aan het administratief dossier van de verzoekende partij zoals de bestreden beslissing stelt, en die door de verwerende partij zelf werden aangewend, blijkt evenwel dat desondanks niet-begeleide minderjarige asielzoekers specifieke problemen kunnen ondervinden voor wat betreft hun toegang tot de asielprocedure in Italië en hun toegang tot de vereiste zorg en opvang.

Dit is deels te wijten aan het risico om ofwel niet als minderjarige te worden erkend wegens onbetrouwbare testen inzake leeftijdsdeterminatie alsook te wijten aan het feit dat minderjarigen zich als volwassenen voordoen (NOAS rapport, p. 16). In het NOAS rapport wordt aan Lidstaten aangeraden om een overdracht van een niet-begeleide minderjarige asielzoeker enkel door te voeren indien er voldoende zekerheid bestaat dat de vereiste zorgen voorhanden zullen zijn en enkel over te gaan tot een overdracht van een niet-begeleide minderjarige die in Italië is geregistreerd als meerderjarige als de Italiaanse autoriteiten garanderen dat deze zal worden behandeld als minderjarige.

In dit verband stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in Italië als meerderjarige werd geregistreerd en gekend is onder de *alias* A.W.F. geboren op 1 januari 1993, terwijl de minderjarigheid van de verzoekende partij door de Belgische autoriteiten niet wordt betwist, minstens niet wordt weerlegd.

Aangezien de overname van de verzoekende partij op basis van artikel 20, §1, © van de Dublin-II-Verordening via een stilzwijgend akkoord door Italië werd aanvaard, is de registratie van de verzoekende partij als meerderjarige, een hinderpaal voor de toegang tot de aangepaste begeleiding, zorg en opvang die zijn kwetsbare situatie als minderjarige vereist.

Daarenboven, hoewel prioriteit wordt gegeven aan de opvang van niet-begeleide minderjarige asielzoekers, zijn er ernstige aanwijzingen over de slechte kwaliteit van de opvanginstellingen wat tot gevolg kan hebben dat minderjarige asielzoekers deze instelling ontvluchten en in onveilige situaties terecht komen.

Wegens de moeilijke rekrutering van voogden, doen zich ook met betrekking tot de toewijzing van een voogd problemen voor, wat de begeleiding van de niet-begeleide minderjarige asielzoeker tijdens de asielprocedure kan bemoeilijken (NOAS rapport, p. 25 e.v. en p. 37, OSAR rapport "Asylum procedure and reception conditions in Italy", mei 2011, p. 23 e.v.).

2.11. De Raad besluit dat er geen zorgvuldig en nauwgezet onderzoek werd gevoerd naar alle omstandigheden van het individueel geval, met name de specifieke individuele situatie van de verzoekende partij die als niet-begeleide minderjarige asielzoeker tot een kwetsbare groep behoort, in het licht van de algemene situatie van asielzoekers in Italië. Er is bijgevolg onvoldoende onderzoek gevoerd naar het risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt vastgesteld.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Aangezien de feitelijke motivering van de tweede bestreden beslissing is gegrond op de eerste bestreden beslissing, nu in de tweede bestreden beslissing wordt geduid dat de verzoekende partij niet is toegelaten tot een verblijf omdat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van haar asielaanvraag, dient ook deze beslissing nietig te worden verklaard.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 15 mei 2012 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) en de beslissing van 16 mei 2012 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES